

Timo Kesti vetää vuodessa useita hiihtovaelluksia. Hän hiihtää tunturisuksilla koko talven, niin tunturissa, jäällä kuin metsässä.

Tunturisuksilla tunturiin!

Kevätkeleillä ei ole tunturisuksen voittanutta. Testireissu Linkukerolle vei yhdelle Ylläksen upeimmista näköalapaikoista.

Hangen pinta on rapsakka. Yöllä lämpötila on käväissyt -15:ssä, mutta aamupäivällä se pyöri nollan kieppeillä. Keli on täydellinen tunturisuksille: kantavassa hangessa pääsee mihin tahansa. Suomupohjilla ja pitokarvoilla kipuaa vaikka tunturin laelle, ja alastulo on sujuvaa metallikanttien ansiosta. Lasku- ja metsäsuksia selvästi kevyemmällä tunturisuksilla jaksaa myös hiihtää pitkäkin matkaa.

Hiihtokohteeksi on valikoitunut Mustakeron ja Linkukeron seutu Ylläksen latuverkon pohjoispuolella. Aikaisempina talvina lähistöltä on kulkenut Äkäskeron kiertävä latu, mutta tälle talvelle kyseinen kierros jätettiin säästösyistä latuhuollon ulkopuolelle. Mustakerolle ja Linkukerolle ei tampparilataa ole ollut aiemminkaan, mutta molemmat ovat kesäisten retkeily- ja erämaareittien varrella.

Autolla pääsee kerojen tuntumaan, suljetun Äkäskeron hotellin parkkipaikalle. Matkaa Äkäslompola kertyy liki 25 kilometriä. Kolmen keron rykelmä mahdollistaisi kolme huiputusta samalla retkellä, mutta jätämme suosiolla Äkäskeron reittisuunnitelman ulkopuolelle. Viime vuosina Äkäskerosta

on tullut suosittu vapaalasku- ja lumikenkäilykohde, Linkukero ja Mustakero sen sijaan ovat jääneet vähemmälle huomiolle.

Välineet valmiiksi

Retkiseurana on **Timo Kesti**, useita hiihtovaelluksia vuodessa vetävä tunturihiihdon, maastopyöräilyn ja melontakoulutuksen ammattilainen. Hän on vannotunut tunturisuksien ystävä.

– En muita hiihtosuksia omistakaan. Hiihdän näillä alkutalvesta loppukevääseen, sekä tunturissa että kotona Raahessa meren jäällä ja metsässä. Jäällä lumi on monesti samankaltaista kuin avotunturissa: pakkautunut ja pinnasta kovaa. Metallikantit ovat siinä tarpeen. Metsässä taas tunturisuksien kantavat selvästi latusuksia paremmin.

Kestin suksien ovat Madshusin Epoch 68 -mallia. Kärjestä niillä on leveyttä 99 millia, keskeltä 68 ja kannasta 84 millia. Omat sukseni ovat saman valmistajan klassikkohiihtimet, Glittertindit (68–55–62), jonkin verran Epocheja kapeammat välineet. Nähtäväksi jäisi, olisiko suksissa merkittäviä eroja tunturiretkellä.

Kesti kiinnittää suksiinsa puolikarvat, suksen kärjestä sen puoliväliin ulottuvat skinit.

– Käytän näitä, jos perässä ei ole ahkiota. Ahkiota vetäessäni suosin pitkiä skinejä, jotka ulottuvat suksen kantaan asti, hän kertoo.

Omissa suksissani on suomupohja pitoalueella. Aion testata, riittäisivätkö suomut pidoksi jyrkissäkin mäissä. Varmuuden vuoksi skinit kulkevat mukana

repassa.

Monot ovat tavallista maastohiihtomonoa jyrkemmät ja hieman leveämmät backcountry-monot, jotka tukevat nilkasta. Sauvat puolestaan ovat teleskooppisauvat kunnon kokeisella sommalla. Vaihtelevassa maastossa olisi kätevää, että sauvojen pituutta voisi säätää.

Eväät, kartta, istuinaluset, ensiaputarvikkeet ja lämmintä vaatetta on pakattu reppuun. Menoksi!

Mäntyjen ja kuusien Mustakero

Suuntaamme hotellin parkkipaikalta Pekanjärven yli kohti Mustakeron rinnettä. Lumen

pinta on kovaa, Kesti koputtaa sitä sauvan kädensijalla.

– Ei ole vielä pehmennyt aurinkossa.

Sinisellä taivaalla hehkuva aurinko lämmittää, ja rinnettä kivutessamme Kesti riisuu takkinsa. Hänen kulkunsa on jyrkissäkin kohdissa pitokarvojen ansiosta tasaista, minä taas joudun jyrkimmillä paikoilla vaihtamaan haarakäynnille.

Tilanne tasoittuu Mustakeron laella, jossa sujuttelen Kestiä vikkelimmin puiden lomassa. Keron laki on tasainen, eikä sen korkeinta kohtaa ole helppo havaita. Lyhyenlännet kuuset ja männyt kasvavat melko tiheään, eikä ympäröiviä tunteita juuri näy. Monet puista ovat katkenneet latvoistaan; osa taas tuntuu kasvavan miltei enemmän leveyttä kuin pituutta. Bongailimme hauskoja puuhahmoja.

Rinne alas kohti Linkukeroa on sen verran jyrkkä, ettei sitä tunturisuksilla ole syytä laskea suoraan. Laskemmekin siksakia: ensin kymmeniä metrejä yhteen suuntaan, sitten toiseen. Tässä tunturisuksien ovat loistavat, sillä ne kantavat hyvin ja kantit purevat rinteeseen. Hymy karehtii kasvoilla, kun pysähdymme evästauolle.

Eväät kruunaavat retken kuin retken. Mustakeron rinteeltä löytyi kaatunut puunrunko penkiksi. Kaakaon ja korvapuustien avulla jaksaa seuraavalle kerolle.